

רק 20%

מפריטי הלבוש שבארון
הביתי נלבשים
באופן קבוע

80 מיליארד פריטי לבוש נקנים ברחבי העולם
מדי שנה, מיליארדי דולרים יורדים לטימיון
ואנחנו משלמות את המחיר בדמות ארון מבולגן
וחור בכיס. נשים שקיבלו החלטה מודעת
לפרוש ממרוץ הטרנדים הבלתי נגמר ולהסתפק
במינימום מספרות על אושר גדול, על המקום
שהתפנה בבית, על תהליכי הגמילה ואפילו על
שנה שלמה בלי קניות | **נסו את זה בבית**

// ליאת יוסף

תרבות הוא צריכה

שקלים בחודש, בנוסף על ההוצאות
שבאמת נדרשות לבית ולילדים".
במה ניכרת ההשפעה הכי גדולה
של הקניות המופרזות על חייך?
"בעיקר בקשר עם הקרובים
אליי. כרווקה ספגתי הערות בלתי
פוסקות מהמשפחה, וכשהתחתנתי
הבזבזנות גרמה לוויכוחים קשים
ולמריבות ביני ובין בעלי. זה

הסבר למה אני צריכה בדיוק את
הפריט הזה ולמה דווקא עכשיו. בין
אם זה ספרים, צעצועים, מוצרים
לבית או בדים, כי תפירה זו אהבה
שלי. אני יודעת שיש לי בעיה.
לפעמים אני מוצאת את עצמי
יוצאת לקניות רק לשם החוויה
ובלי לשים לב מוציאה עוד ועוד
וההוצאה מגיעה ל-4,000 או 5,000

שירן (שם בדוי), בת 37, אוהבת
קניות. הצורך שלה לקנות חזק
ממנה עד שגם חובות, מינוס
גדל בחשבון הבנק וכרטיס
אשראי שנחסם לא הצליחו
לעצור אותה. "זה מעין דחף
פנימי", היא משתפת בגילוי לב
ומבקשת שפרטיה המלאים יישארו
חסויים, "דחף שתמיד מתלווה אליו

צילום: אילן

ד"ר טלי שימקין:
"בעולם המערבי כולנו
על הרצף, אבל יש סימנים
שעלולים להעיד על התמכרות,
כמו שעות מרובות באתרי
קניות, שקרים וכניסה
לחובות"

מזה שנתיים. במקביל לפתיחת החנות נחשפה צ'רטר לספר של קונדו, והחלה לבצע את המשימות הכתובות בו. "קונדו מציעה להתחיל מהקל אל הקשה, ובגדים נחשבים לחלק הקל. התהליך עצמו לא פשוט. קודם צריך להוציא את כל הפריטים מאותו סוג, לרכז אותם במקום אחד ואז להיפרד ממה שלא צריך. היה שלב שכל הסלון היה מלא בבגדים שלי ושל הבנות וזה היה הלם. לא האמנתי כמה יש לנו. היו לי סוטרסטים מהתיכון וחולצות בני עקיבא ששמרתי מכיתה ד'! הייתי אגרנית והתהליך שינה פן באישיות שלי".

הפסקת לקנות?

"למדתי לדייק את הבגדים ואני קונה פחות. אני אוהבת בגדים ואת התחושה של הבד בידיים שלי, לא בכדי אני בעסק הזה. אבל היום אני קונה בגדים לחנות, כך שיש לי את תחושת הסיפוק של לקנות אבל לא לעצמי, וזה לא מעמיס לי על הארון".

שתפי בחוויה מעצימה מהתהליך.
 "תחושת השחרור אחרי הוצאת דברים מהבית היא כמעט תחושה פיזית של קלילות. זה שינוי סביבתי שמחולל שינוי עמוק. אני מודה שפחדתי בהתחלה. כשאת מכורה קשה לך לוותר, ואני חושבת שבאיזה שהוא מקום הייתי

אין פלא שתעשיית האופנה היא התעשייה המזוהמת החמישית בגודלה בעולם. מנגד, בשנים האחרונות החלו להישמע קולות הקוראים לצרכנים לבחור במינימליזם ולקנות פחות, בתחום הביגוד ובכלל. במהפיכה שקטה ומתונה, יותר ויותר נשים בוחרות להתנהל עם מעט מוצרים בבית ועם מלתחה חכמה ומותאמת. חשיפת הקשר שבין אופנה לסביבה, יחד עם ההבנה כי הסדר בבית משפיע על הסדר בנפש, מחוללים שינוי בתרבות הצריכה הנשית.

אחת השיטות הקוראות למינימליזם המוכרות ביותר כיום היא שיטת קון-מארי, שפיתחה יועצת הסדר והניקיון היפנית מארי קונדו. ספרה 'סוד הקסם היפני' הפך לרב מכר עולמי והיא נחשבת לגורו בתחומה. קונדו מציעה לארגן מחדש את חפצי הבית על פי שלושה עקרונות בסיסיים:

לסדר אותם בסדר הנכון, לשמור רק חפצים שאנחנו אוהבים באמת ולעשות הכול בבת אחת. הילה צ'רטר (33) מיקנעם עילית, נשואה ואימא לשתיים, נחשפה לספר ובעקבותיו החליטה לשנות את הרגלי הצריכה המשפחתיים. "בגדים הם החולשה שלי", משתפת צ'רטר, "כבר כתלמידת תיכון הייתי קונה פריט חדש כל יום. בשירות הלאומי הייתי עוברת בשדרת חנויות בדרך לדירה ומתחדשת מדי יום במשהו. הייתי קונה בזול אבל הרבה. לפני כחמש שנים, אחרי לידת בתי השנייה, עברנו דירה, וכחלק מהרצון לעשות סדר נפרדתי מבגדים וערכתי מכירת יד שנייה. המכירה הייתה כל כך מוצלחת והחוויה של להוציא ולשחרר עשתה לי כל כך טוב שהמשכתי עם זה".

המכירות הביתיות הפכו בתוך כמה חודשים לחנות קטנה לבגדי יד שנייה בניהולה, והתפתחו לחנות וינטג' מצליחה שפועלת

יש סימנים שעלולים להעיד על התמכרות: שעות מרובות באתרי קניות פיזיים או וירטואליים תוך הזנחת תחומי חיים אחרים, הערות מהסביבה לצד שקרים והסתרות של האישה, קניית מוצרים רבים שאין בהם צורך וכניסה לחובות בגללם".

סדר בבית ובנפש

יותר מכל דבר אחר, רובנו קונות בגדים. ברחבי העולם נקנים 80 מיליארד פריטי לבוש מדי שנה, כשב-15 השנים האחרונות ייצור הביגוד העולמי, וכן הצריכה שלו, הוכפלו. יחד עם זאת, אם נציץ בארון הבגדים הפרטי שלנו סביר להניח שנראה שם פריטים שלא פגשנו זמן רב, בגדים שכמעט לא לבשנו ואחרים שהטיקט עדיין משתלשל מהם. רק 20 אחוזים מפריטי הלבוש שנמצאים בארון הביתי נלבושים באופן קבוע. לנוכח הפער העצום בין הייצור לשימוש,

בית ברל ומומחית לטיפול בנשים שמתמודדות עם התמכרות לאינטרנט, לרשתות חברתיות ולקניות ברשת, אומרת כי הקניות באינטרנט חוללו שינוי מהותי בתופעת ההתמכרות לקניות. **רוב האנשים בעולם המערבי עורכים קניות באינטרנט באופן כזה או אחר. היכן עובר הגבול בין אישה חובבת קניות למכורה?**
 "הגבול נחצה כשאישה מפתחת תלות שפוגעת לה בתפקוד. כשהיא מול המסכים שעות, על חשבון העבודה, הילדים, הבית וההתפתחות האישית שלה, כשהיא קונה מוצרים שאינה זקוקה להם בסכומים גדולים וכשניכרת פגיעה ביחסים עם הקרובים אליה עקב המצב. צריך לזכור שברשת הכול זמין ונגיש בכל שעות היממה, יציאה לקניון לעומת זאת מחייבת לקום מהספה, להתלבש ולנסוע. מדובר כאן בעצם על התמכרות כפולה - גם למסך וגם לקניות".

לדברי ד"ר שימקין, קשה לאמוד את היקף הנשים המכורות לקניות, מאחר שקנייה נתפסת כאקט נורמטיבי, מה שמוביל לתת-דיווח ולהכחשות. פנייה לעזרה תתרחש לרוב רק במצבי קצה. למרות הסטיגמה הרווחת, ד"ר שימקין טוענת כי חסך כלכלי מתקופת הילדות או מהעבר אינו הגורם שמניע את רוב הנשים לקנות. "התמכרות להתנהגות מסוימת, בדומה להתמכרויות אחרות, נובעת מהפן הרגשי", היא אומרת, ומבקשת להדגיש את הפתולוגיה שעומדת מאחורי הנטיות השונות. "אישה שגדלה בסביבה שבה חוותה הזנחה רגשית, פגיעה או התעללות, יכולה למצוא את עצמה מפצה על החסך על ידי התמכרות בגיל מבוגר יותר. לא מדובר בקשר דו-כיווני, ולא כל מי שזה הרקע שלה תגיע להיות מכורה", חשוב לה להדגיש. "בשורה התחתונה, בעולם המערבי כולנו על הרצף, אבל

הגיע למצב בלתי נסבל שהוביל להחלטה של שנינו לפנות לייעוץ וליווי כלכלי, שיעזור לי להיגמל מהקניות".
 שירן ובעלה מלווים כשנה על ידי ארגון פעמונים, ולדבריה על אף שחיונית החשיפה בפני היועץ הייתה קשה מאוד בשבילה, היא רואה שינוי שמחזק אותה בדרך. "העובדה שצריך לתת דין וחשבון לאדם חיצוני היא מחייבת, ולמרות המחסום הרגשי - זה כדאי".

התוצאה היא שאנחנו כבר לא במיננו ובשלב סגירת הלוואות וחובות. היעד הגדול שלנו, שכל הזמן עומד לנגד עיניי, הוא שיפוץ הבית".

אני שואלת אותה אם היא מאמינה שתצליח, וזוכה לתשובה החלטית ומלאת תקווה: "כן. לפני שנה הייתי אומרת שאין סיכוי. היום אני יודעת שיש". שירן מבקשת להביא את סיפורה כדי לסייע לנשים אחרות שנמצאות במצב דומה, היא יודעת שהיא אינה היחידה. כלל ידוע בתעשיית הפרסום אומר שנשים הן הכוח המניע מאחורי תהליכי קנייה לבית. בהתאם לכך מחפשים המפרסמים כל דרך יצירתית שתעורר קשר רגשי בין נשים ובין המוצרים שמוצעים למכירה, קשר שיגרום להן לפתוח את הארנק ולקנות עוד ועוד. לפעמים נדמה שלאן שלא נפנה נפגוש מבצעים. יום הרווקים הסיני, בלאק פראידיי האמריקני, סוף עונה וסיילים למיניהם הם רק חלק מהדרכים שנועדו לעטוף אותנו במסרים שיווקיים ולגרום לנו להוציא כסף.

תחביב או התמכרות?

ד"ר טלי שימקין, קרימינולוגית קלינית, מרצה במכללה האקדמית

שירן: "יש לי
בעיה. אני מוצאת את עצמי
יוצאת לקניות רק לשם החוויה,
ובלי לשים לב מוציאה עוד ועוד
וההוצאה מגיעה ל-4,000 או
5,000 שקלים בחודש"

לפעמים רק כניסה לחובות מובילה לפנייה לייעוץ ולקבלת טיפול. אילוסטרציה

ינון ואיילת

תמונות ייחודיות בעיצוב מקורי

לדוגמאות נוספות חפשו בגוגל: ינון ואיילת | 054-6360937

הילה צ'רטור: "לא השתלטי על הדברים בבית, הם השתלטו עליי. עכשיו יש רף אחר של מרחב. זה המון עבודה, אבל זה משנה חיים"

היה לי למי למסור ולא ידעתי מה לעשות איתם. בבת אחת הגיעה גם ההבנה כמה כסף הוצאתי על זה. כל אלו הובילו את ורטמן לשינוי ולהכרזה הפומבית כי עד לשנה הבאה - היא בשביתת שופינג. איך הגיבו בסביבתך הקרובה? "החברות הקרובות והמשפחה חושבים שזה שיגעון חולף, מצב רוח. אבל באופן כללי התגובות חיוביות ומפרגנות."

את מחפשת קבוצות תמיכה שיעזרו לך לעמוד באתגר? "אני יודעת שהאתגר לא מתאים לכל אחת, אבל אני לא מרגישה צורך בתמיכה. מבחינתי מספיק שאפתח את הארון". בשונה מורטמן, נשים רבות מחפשות תמיכה לאורך תהליך השינוי בהרגלי הצריכה. ברשתות החברתיות אפשר למצוא מגוון של בלוגים וקבוצות שעוסקים בנושא. שרון בירקמן (38) מאזור, אשת הייטק לשעבר, נשואה ואימא לשניים, הייתה בין הראשונות לייסד בארץ בלוג פייסבוק הקורא למינימליזם.

"את הבלוג, שנקרא 'האישה שהפסיקה לקנות', פתחתי בעקבות הרצון לשתף בידע שצברתי ובחוויות מהתהליך האישי שלי בעניין", היא מספרת, "מהר מאוד היו לי אלפי עוקבים ונוצר ביקוש לקבוצות יותר אינטימיות, שבהן יתאפשר לחברים לעבור תהליך בעצמם, לשתף ולקבל תמיכה. כך פתחתי את הקבוצות 'לא בזבוזים - בדרך לעצמאות כלכלית' ו'הכנסות נוספות ופסיביות'."

איך התחיל אצלך השינוי? "גרנו בחולון בדירת 45 מטר עם שני ילדים קטנים ורצינו לעבור לדירה גדולה יותר. שנינו עבדנו בהייטק והרווחנו יפה מאוד, הדירה הייתה בבעלותנו ועדיין לא יכולנו להרשות לעצמנו לעלות ברמת החיים. יום אחד חזרתי הביתה,

שנה בלי שופינג גם מאיה ורטמן (25) מירושלים, אימא לשתי בנות ומורה במקצועה, הבינה שכמות הבגדים שיש לה בארון לא מתאימה לצרכים ולשאיפות שלה. בראש השנה האחרון היא החליטה לצאת באתגר אישי ולא שגרת: שנה בלי רכישות בגדים. לדבריה, המרדף אחרי הטרנדים החמים, בזבוז הכספים והעיסוק הבלתי הובילו להחלטה.

"גדלתי בתל אביב", מספרת ורטמן, "ותרבות האופנה המקומית, עוד לפני עידן הפייסבוק והאינסטגרם, הייתה כזאת שגם להליכה למכולת היית צריכה לבוש מדוקדק. מגיל מאוד צעיר שיננתי לעצמי שבשביל להיות יפה צריך לסבול, כולל גרביונים בקיץ ושרוול קצר בחורף. רציתי להיות ייחודית ומיוחדת, להיות 'וואו'". המחמאות הבלתי פוסקות והפרגון מהסביבה החריפו את ההתעסקות התדירה של מאיה במראה החיצוני.

מה הביא אותך להחלטה להתנור מקניות? "התחננתי והמשפחה התרחבה. סביב כל אירוע משפחתי חידשתי מלתחה: בהיריון הראשון, לכל ילדה שנולדה ולא רק - כל חילוף עונות בארון הפך כבד ומורכב ומצאתי את עצמי מתעייפת. במקביל ראיתי איך מצד אחד מצטברים לי בגדים חדשים עם טיקט, ומצד שני יש לי פריטים בני עשר שנים במצב טוב ובשימוש תמידי. זה יצר מין דיסוננס שהייתי צריכה לפתור עם עצמי."

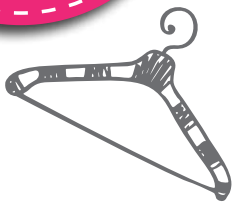
ורטמן החלה להיחשף לשיח האקולוגי על תעשיית האופנה וחיפשה דרכים למחזור פריטי לבוש שאין לה צורך בהם. "הופתעתי לגלות כמה נשים רוצות למסור וכמה רוצות לקחת. ועדיין נשארו אצלי פריטים יקרים וייחודיים שלא

הילה צ'רטור: "בגדים הם החולשה שלי. כבר בתיכון הייתי קונה פריט חדש כל יום. הייתי קונה בזול אבל הרבה"

מכורה. היום אני יותר במודעות והאנרגיות שלי מנותבות לדברים אחרים."

איזה שינוי רואים בביתך היום? "בעבר תמיד היו שקיות ליד הדלת ובסלון, וארגז נוסף בכניסה ובתוכו דברים שלא ידעתי איפה לשים. היה שלב שבו לא השתלטי על הדברים בבית אלא הם השתלטו עליי. עכשיו יש רף אחר של מרחב. הבית לא עמוס ואני אוהבת את כל מה שאני רואה בארון. אפשר לומר שהיום יש לי בית. זה המון עבודה, ועבודה קשה, אבל זה משנה חיים."

◀ "כל הסלון שלי היה מלא בבגדים, לא האמנתי כמה יש לנו". הילה צ'רטור בפנת חנות הווינטג' שבבעלותה

מאיה ורטמן:
"נשארו אצלי פריטים יקרים וייחודיים שלא היה לי למי למסור. בבת אחת הגיעה גם ההבנה כמה כסף הוצאתי על זה"

הסתכלתי מסביב וקלטתי שאין מקום לזוז וממש מחניק. לקחתי שקיות אשפה גדולות ופשוט התחלתי למלא אותן. כמויות על כמויות. התחלתי לסכום כל דבר שזרקתי והגעתי למאות שקלים. רק אז הבנתי כמה כסף אני זורקת סתם".

בירקמן ובן זוגה החליטו לחסוך באופן דרסטי ולהקדיש מחשבה לכל הוצאה. שנתיים אחר כך הם הצליחו להגיע ליעד שהציבו לעצמם ולרכוש דירה גדולה יותר בלי משכנתא, "זוהי היה הצעד הכי

טוב שעשינו בחיים", היא אומרת. "תרבות הצריכה גורמת לכך שאנחנו לא יודעים איך לתעל את הרגשות שלנו, את התסכול מהעבודה או מהזוגיות", אומרת בירקמן, "ואז קניות הופכות להיות תחליף של אושר רגעי.

תרבות האופנה התל-אביבית השפיעה אפילו על היציאה למכולת. מאיה ורטמן נפרדת מבגדים לא נחוצים

א? אבל הפנמתי שזה לא עניין של אף אחד מה אנחנו עושים עם הכסף שלנו. התיוג הוא אמצעי חזק שמניע צריכה עודפת. חשוב לזכור: הכסף שלנו הוא סדרי עדיפויות שלנו".

כיום בירקמן מעניקה שירותי ייעוץ לשינוי כלכלי ויש לה טיפים למי שרוצה להתחיל: "קודם כול למצוא מערך תמיכה, להודיע לבני הבית שזה מה שהולך לקרות ואת זקוקה לתמיכתם. אחר כך להגדיר יעד קטן וריאלי, כמו 'לחסוך 300 שקלים בחודש מתקציב הלבוש'. לערוך רישום כמה את מוציאה ביום, בלי לעגל פינות, ולהתחיל בצעדים קטנים. אני מאמינה שאתגרים כמו לא לקנות כלל מפריעים לאיכות החיים ולמידת האושר שלנו. למרבית הנשים אתגר כזה יכול לגרום לתחושת כישלון. הדבר החשוב ביותר הוא לשאול את עצמך עד כמה את מרוצה מחייך, לזהות את המקומות שבהם את לא מרוצה ושם לגעת. לטפל בבעיה ולא בסימפטום".

תלבושת אחידה

לי שניר (30) מהוד השרון, סמנכ"לית עמותות 'חווה ואדם', לקחה את אתגר המינימליזם ושינוי הרגלי הצריכה צעד אחד קדימה. חשיפה למאמר על תעשיית האופנה, חלקה בזיהום העולמי, תנאי הסחר הקשים של העובדים והעסקת קטינים הביאו אותה להחלטה לצאת ממעגל הצריכה מתוך שיקול

כלכלי, מוסרי ואתי. התוצאה: מזה כחצי שנה ששניר לובשת את אותה שמלה שחורה על בסיס קבוע.

"גדלתי כבת יחידה במעמד חברתי גבוה", היא מספרת, "לא חסר לי דבר וכבר בגיל 28 קניתי דירה. מסעות שופינג גדולים היו חלק בלתי נפרד משגרת חיי, אבל תמיד מגיל צעיר היה לי גם עניין בסביבה. אני זוכרת פעם שכילדה התחצפתי לאמי והיא אמרה לי: 'אולי תאהבי אותי כמו שאת אוהבת את כדור הארץ?'.

"אחרי קריאת המאמר על הנזקים האקולוגיים של תעשיית האופנה, פתחתי את הארון ולראשונה ראיתי מה באמת קורה שם. הוא היה מפוצץ בפריטים שלא

שרון בירקמן:
"תרבות הצריכה גורמת לכך שאנחנו לא יודעים לתעל את הרגשות שלנו, את התסכול מהעבודה או מהזוגיות, והקניות הופכות לתחליף של אושר רגעי"

מתאימים זה לזה, פריטים שאינם במידה שלי, פריטים שלא לבשתי מעולם או סתם פריטים יפים ולא שימושיים. בבת אחת הבנתי כמה שההתעסקות בבגדים גוזלת את הכסף והזמן שלי".

מה עשית?
"נשארתי רק עם הפריטים שבאמת נעים לי איתם וגורמים לי להרגיש טוב. עשיתי רשימה של מה שחסר לי תוך החלטה שלחנניות יד ראשונה בכל מקרה לא אלך. מה שקרה זה שהתחלתי לראות את כל הבגדים שהשכנות שלי זורקות ליד הפח, ופשוט לקחתי משם מה שאני צריכה, פריטים חדשים לגמרי".

איך התקבלה ההחלטה הלא שגרתית ללבוש את אותה השמלה על בסיס יומי?
"למרות תהליך השינוי, בוקר אחד עמדתי מול הארון ולא הצלחתי להחליט מה ללבוש. הצלחתי לעצמי: אני סמנכ"לית,

פחות הוא יותר מוטב ארון עם מעט בגדים טובים ומדויקים על פני ערימות של סמרטוטים. במילים אחרות: השקיע במעט בגדים משובחים.

התאבשי בהתאם אפילו, לנקות ולבטח מה שלבשת בגיל עשרים לא מתאים בגיל ארבעים או חמישים. אמצו קוד לבוש שמתאים לעבודה, לבית, לחופשה, לערב או לאירוע.

סדרי אלת הארון סדר בארון הוא סדר בראש. אחרי שתסדרי את הארון שלך סידור יסודי, מושקע ומעמיק, הבגדים יהיו גלויים ונגישים לך וברמה הנפשית תזכי לתחושה של צלילות וקלילות.

אבשי בגדים באיזה הכוונה בגד קטן ממידתך עלול ליצור תחושה לחוצה. לעומת זאת, בגד שמונח עלייך בנינוחות ומאפשר תנועה ברווח שבין הבד לגוף יוסיף לך שיק. העדיפי תמיד לקנות בגד במידה גדולה מעט ולמצוא חייט טוב שיעשה תיקונים.

השקיעו בצרכי מתישהו אחרי גיל 30 מתפתחת ההבנה שאי אפשר להיראות נהדר בלי שגרת תחזוקה. הנשים היחידות שיכולות לקום בבוקר, לא לעשות כלום ולהיראות מצוין, הן בנות עשרים ומשהו. אם עברת את הגיל הזה - שמרי על הבריאות והגדרה, עשי ספורט והתלבשי בתשומת לב. הקדישי את הזמן והמאמץ הדרוש לכך.

קני נאליים טובות אל תחסכי בגזרת הנעליים. נעליים מספרות את הסיפור שלך, חותמות את ההופעה ולפעמים עושות אותה. אין סיוט גדול מנעליים לא נוחות או מהתחושה שנעלייך משדרות עליבות.

היטארי למוכנות גם אם את לא מתעניינת באופנה היכנסי לסניף של זארה מדי פעם, שם תמיד אפשר ללמוד על המגמות העדכניות. היכנסי לחנות אינטרנטית והגדילי תמונות שמציגות מראה כולל. כך תקבלי

הטיפים מעובדים מתוך 'סטייל משלך: 10 צעדים בדרך למלתחה חכמה', ספרה החדש של כתבת האופנה שירה ברויאר בהוצאת אחוזת בית

הסטודיו
הדי

סטודיו ראשי-
מעלה אדומים

"שיק"
ההסתדרות 2,
פתח תקווה

"אור לציון"
כיכר פז 58 מרכז מסחרי,
קרית גת

"מרקוביץ כובעים"
שער הגיא 3, נתניה

ליוצרות
כאלה
ברחוק
אתה

קולקציית חורף 2019

לפרטים והזמנות-הדי- 0528-693874

לי שניר: "פתחתי את הארון ולראשונה ראיתי מה באמת קורה שם. הוא היה מפוצץ בפריטים שלא מתאימים, שאינם במידה שלי ושלא לבשתי מעולם"

שזה מעורר בהן
השראה והן היו רוצות
גם, אבל הן מתביישות
מהסיבה וממה יחשבו
עליהן. לצערי, רוב הנשים קונות
בגדים כשמה שעומד לנגד עיניהן
זה איך אחרים תופסים אותן. היו
גם תגובות מאוד ביקורתיות, כמו
'עצלנית', 'משעממת' או 'חסרת
מעוף'. אני בטוחה שאם גבר היה
עושה את זה אף אחד לא היה
מבקר אותו".

כמה זמן תחזיקי מעמד באתגר?
"כל זמן שזה יעשה לי טוב. בכל
מקרה הכיוון שלי ברור ונשאר מאוד
מינימליסטי. כמובן שהשארתי לי
אופציות בארון הבגדים למקרה
שארצה ללבוש משהו חגיגי יותר,
לערב שבת או לאירוע".
שניר מבקשת לסכם עם מסר
לאימהות שבינינו: "הערכים ואופן
הפעולה שלנו משתקפים בילדים.
חשוב שאימא תדבר עם בנותיה
על סדרי עדיפות של צריכה,
איך אפשר להטמיע כסף לערך
ואיך הכסף יכול לשרת אותך ולא
להפך. כשבת רואה את אימא שלה
מצמצמת צריכה, בודקת מה טוב
לה ומה לא, יש לזה ערך גדול
לחיים".

אולי קרה
משהו? אולי
אני בדיכאון?
הסברתי לו מה
הביא לשנינו, והוא פשוט
נפעם וקרא לעובדים נוספים כדי
שיבואו לשמוע את האג'נדה שלי.
אני חושבת שבגלל שאני עובדת
בארגון אקולוגי אנשים הבינו את
המהלך. הבעיה הייתה במעגלים
הרחבים יותר".
אילו תגובות קיבלת שם?
"כשהעליתי פוסט בפייסבוק
וסיפרתי על הבחירה שלי רוב
התגובות היו אוהדות. נשים כתבו

וכמות ההחלטות שאני לוקחת
ביום היא עצומה. לא יכול להיות
שאעמיס על עצמי גם את הטרדה
של מה אני לובשת. זה לא יכול
לנגוס זמן בתוך כל העשייה שלי".
שניר הבינה שאם גברים
מצליחים, כמו מייסד פייסבוק
מארק צוקרברג או נשיא ארצות
הברית לשעבר ברק אובמה,
לובשים כל יום את אותה חולצה
- גם היא יכולה. עם חמישה
מאפיינים של הבגד האולטימטיבי
שהיא מחפשת היא יצאה למסע
קניות אחרון לעת עתה, מצאה
שמלה שעומדת בקריטריונים
ולקחה ממנה את כל המלאי שהיה
בחנות, ארבע שמלות במספר.
אנשים בסביבתך חשו בשינוי?
"בעבודה עברו שלושה שבועות
עד שהעובד הראשון ניגש אליי
ושאל: 'אני יודע שזה לא ענייני,
אבל למה את לובשת כל יום את
אותה שמלה?'. הבנתי שזה כנראה
מעסיק את כל העובדים. לא חשבתי
לרגע לדבר על זה, כי מבחינתי
זה היה רק שינוי של לבוש, אבל
כשראיתי את המבוכה שלו הבנתי
שעליי להתייחס לנושא בפומבי".
מה לדעתך גרם לו לפנות אלייך?
"עד אז הייתי מאוד צבעונית,
הייתי מחליפה כל יום בגדים
ומתאימה אותם לנעליים, לעגילים
ולאיפור. פתאום את לובשת את
אותה שמלה וזה מעורר שאלות:

הנוקים
האקולוגיים של
תעשיית האופנה
הם עצומים.
אילוסטרציה